

Arrest

nr. 180 694 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U woont al uw hele leven in het dorp Atam Khel in Mohmand Agency (Federally Administered Tribal Areas, Pakistan). In 2013 werd uw vader voorzitter van het lokale vredescomité. Zeventien dagen voor 20 juli 2015 plaatste een Talib een bom in een meisjesschool in het dorp Lakhar Kaley. De bewoners van het dorp namen deze Talib gevangen en verwittigden het vredescomité. Uw vader kwam met andere leden van het comité ter plaatse en informeerde de FC. De FC ontmantelden de bom en namen de terrorist mee. Twee dagen na het incident in Lakhar Kaley ontving uw vader een eerste brief van de Taliban, 5 à 10 dagen later ontving hij een tweede brief. De Taliban vroegen aan uw vader om hun kompaan vrij te laten. Uw vader

kon dit niet doen omdat deze persoon ondertussen onder de hoede van de FC was. Op 20 juli 2015 kwamen de Taliban naar uw huis, vermoordden ze uw vader en namen ze u mee. U wist te ontsnappen en keerde de volgende ochtend terug naar uw dorp, waar u het lichaam van uw vader zag. U verliet Atam Khel opnieuw voor 7 à 8 dagen. Toen u terugkeerde vernam u dat uw moeder, broer, zus en oom gevlucht waren naar S.(...) U.(...), een kennis van uw vader die in Yaka Ghund woonde. U trok zelf ook naar Yaka Ghund en verliet op 2 of 3 augustus 2015 uw land met de hulp van een mensensmokkelaar. Van Pakistan reisde u over land via Iran en Turkije en vervolgens over zee tot Griekenland. U kwam aan in België op 9 oktober 2015 en vroeg op 13 oktober 2015 asiel aan. Uw familie bleef nog drie maanden in Yaka Ghund wonen en verhuisde vervolgens naar een ver familielid genaamd A.(...) in Takht Bhain, in Mardan, Khyber Pakhtunkhwa.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u kopieën van de volgende documenten neer: de identiteitskaart van uw vader, de identiteitskaart van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, het domicile certificate van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over de plaats waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Mohmand Agency, Federally Administered Tribal Areas (FATA) te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Atam Kaley, noch dat u daar geboren en getogen bent. U bent er doorheen uw asielprocedure echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot 21 juli 2015 onafgebroken in het dorp Atam Kaley in Mohmand Agency, FATA verbleven hebt. Er dient daarentegen te worden vastgesteld dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten hebt dan u beweert.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent recente incidenten in Mohmand Agency, en in het bijzonder in de regio Baizai waartoe ook Atam Kaley behoort (gehoorverslag CGVS 17/06/2016, hierna "gehoorverslag 1", p. 3), op te noemen. Het is weinig waarschijnlijk dat u niet op de hoogte zou zijn van de situatie in uw streek omdat uw vader u hierover niets vertelde, zoals u zelf beweerde in het eerste gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 1, p. 21). Van een gezonde jongeman die ondertussen 22 jaar oud is, op het land werkte (gehoorverslag CGVS 1, p. 16) en kon afspreken met zijn vrienden (gehoorverslag CGVS 19/07/2016, hierna "gehoorverslag CGVS 2", p. 3) mag er immers verwacht worden dat hij zich bewust is van wat er in en rond zijn dorp gaande is. Het is bevreemdend vast te stellen dat u in het gehoor op het CGVS steeds opnieuw verwees naar het incident in de school van Lakhar Kaley dat centraal staat in uw relaas, maar dat u zich verder geen enkele concrete gebeurtenis kon herinneren ("ik herinner me geen andere incidenten"; "geen specifiek incident schiet me te binnen", gehoorverslag CGVS 2, p. 8), op één aanval in een onbekend dorp in de regio van Halimzai na (gehoorverslag CGVS 2, p. 4, 9). U meende dat er in uw eigen regio met uitzondering van Lakhar Kaley geen aanslagen op scholen werden uitgevoerd en verklaarde dat er de voorbije jaren geen incidenten hadden plaatsgevonden in uw dorp zelf (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt blijkt echter dat de regio van Baizai al jaren geteisterd

wordt door aanslagen van de Taliban (zie de afdruk van de zoekresultaten voor "Baizai" op het South Asian Terrorism Portal die werd toegevoegd aan uw dossier). Het is niet geloofwaardig dat een persoon zoals u geen enkele van deze gewelddadige gebeurtenissen zou kunnen opnoemen in de loop van twee uitgebreide gehoren op het CGVS. Uw zeer beperkte en zelfs onbestaande kennis over recente voorvallen in uw regio doen dan ook vermoeden dat u zich al een aanzienlijke tijd elders hebt gevestigd. Uw recente afkomst uit Mohmand Agency mag des te meer in vraag gesteld worden doordat u geen enkel identiteitsbewijs van uzelf voorlegt. Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw bewering dat u een identiteitskaart wilde aanvragen, maar er geen in uw bezit had omdat uw vader geen tijd had om u naar het overheidskantoor in Ghalanay te brengen (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Uiteindelijk had u vanaf uw 18e al recht op een identiteitskaart, waardoor het ongeloofwaardig is dat uw vader die blijkens de kopie van zijn eigen identiteitskaart zelf in 2014 nog een nieuwe identiteitskaart liet maken, nooit tijd zou hebben om u te helpen bij de aanvraag van uw eigen identiteitskaart. Deze weinig geloofwaardige verklaring doet dan ook vermoeden dat u uw identiteitskaart achterhoudt, en dit waarschijnlijk daar op uw identiteitskaart recente adresgegevens staan die niet overeenkomen met uw verklaringen maar die eerder het sterke vermoeden van het CGVS dat u uw regio van herkomst al lang geleden verlaten heeft, bevestigen. U bezorgde het Commissariaat-generaal bovendien geen enkel ander document om uw identiteit en herkomst te staven, dit ondanks uw bewering dat uw moeder kort na uw aankomst in België op uw vraag naar het overheidskantoor in Ghalanay zou zijn getrokken voor de overlijdensakte van uw vader (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Van de identiteitsdocumenten van uw ouders bezorgde u ons dan weer enkel kopieën, die op zich weinig tot geen bewijswaarde hebben (zie "Corruptie en documentenfraude" toegevoegd aan uw dossier). Gevraagd waarom u het CGVS geen originelen van de identiteitsdocumenten van uw vader hebt bezorgd, antwoordde u dat uw moeder niet wist hoe ze dit moest opsturen en dat u zelf "dacht dat deze zaken voldoende waren" (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als door het CGVS op de hoogte werd gebracht van uw plicht om uw verklaringen waar mogelijk te staven met originele documenten. Ook uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten wijzen er kortom op dat u uw regio al sinds langere tijd hebt verlaten.

Op het CGVS wekte u ten slotte de zeer sterke indruk dat u al eerder buiten Mohmand Agency was geweest, hoewel u zelf beweerde dat u nog nooit andere plaatsen in Pakistan had bezocht (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Het Commissariaat-generaal stelt met name vast dat u een zekere band heeft met Takht Bhai, gelegen in Mardan in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, de plaats waar uw gezin momenteel bij een ver familielid zou verblijven (gehoorverslag CGVS 1, p. 9). U verklaarde aanvankelijk dat u niet wist waar Takht Bhai precies lag ("Ik heb alleen maar gehoord van deze naam, ik ben er nooit geweest", gehoorverslag CGVS 1, p. 7), maar merkte later in het gehoor plots op dat Mardan en Takht Bhai in dezelfde regio liggen (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). Deze terloopse opmerking toont aan dat u bepaalde informatie tracht achter te houden en doet vermoeden dat u reeds eerder op de plaats in kwestie bent geweest.

Ook het Facebookprofiel dat u ons toonde (gehoorverslag CGVS 1, p. 11) leert ons dat u zeer veel kennissen hebt in Takht Bhai, Mardan en Peshawar (zie afdruk Facebookpagina toegevoegd aan uw dossier). Het is niet plausibel dat u deze mensen zou hebben toegevoegd zonder ze persoonlijk te kennen en dat deze contacten zelfs "automatisch" werden aanvaard (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). Het is evenmin aannemelijk dat u dit profiel rond 2012 in uw eigen streek nl. Atam Kaley zou hebben aangemaakt (gehoorverslag CGVS 2, p. 3), daar u zelf te kennen gaf dat er in uw regio geen internetverbinding bestaat (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Het CGVS merkt tevens op dat er met het door u opgegeven e-mailadres een tweede Facebookprofiel op uw naam werd gevonden dat als woonplaats Takht Bhai opgeeft (zie afdruk Facebook toegevoegd aan uw dossier). Door te ontkennen dat het om uw profiel gaat kunt u uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien u het e-mailadres zelf had opgeschreven en had bevestigd dat u dit adres gebruikte voor Facebook (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). Ook op basis van de gevonden informatie op internet besluit het Commissariaat-generaal dan ook dat u op het moment van uw vertrek uit Pakistan niet meer in Mohmand Agency leefde.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit het stamengebied Mohmand Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Atam Kaley kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat u tot 21 juli 2015 in Atam Kaley heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in 2015 in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door aangehaalde asielmotieven wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen.

In het gehoor op het CGVS bent u er eerst en vooral niet in geslaagd het profiel van uw vader als voorzitter van het lokale vredescomité aannemelijk te maken. Hoewel uw vader deze functie twee jaar lang zou hebben bekleed, kon u niet duiden wat de precieze taken waren van dit comité ("om vrede aan

het dorp te geven”, gehoorverslag CGVS 2, p. 7) en gaf u keer op keer vage antwoorden wanneer u gevraagd werd naar concrete voorbeelden en situaties (“als er een lokaal probleem is [...] dan probeert het vredescomité dat op te lossen”, gehoorverslag CGVS 2, p. 7, 8). U kon evenmin verhelderen of het comité ooit successen had gekend in de strijd voor vrede (“Het moet wel, ja”, gehoorverslag CGVS 2, p. 7) en slaagde er in het bijzonder niet in om situaties los van uw asielrelaas op te roepen (“ik herinner me geen andere incidenten”, gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Ook hier is het niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de zeer ingrijpende gebeurtenissen in uw streek doordat u geen nieuws kreeg van uw vader (gehoorverslag CGVS 2, p. 7; cf. supra). U bleek immers wel zonder enig probleem te kunnen vertellen over het incident in Lakhar Kaley dat deel uitmaakt van uw asielrelaas. Gevraagd hoe het komt dat u zoveel details kon geven over deze gebeurtenis, gaf u spontaan twee redenen op: “omdat dit dorp dicht bij ons is, en omdat het het belangrijkste en het laatste incident is” en voegde vervolgens zelfs toe: “Zoals andere dorpelingen kreeg ik ook informatie over dit incident” (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Deze opmerkingen over een centraal element in uw asielaanvraag staan in scherp contrast met uw eerdere verklaringen over recente incidenten in uw regio en andere activiteiten van het vredescomité, zaken waarover u het CGVS geen enkele concrete informatie kon bezorgen (cf. supra). Om bovenstaande redenen kan het Commissariaat-Generaal dan ook geen geloof hechten aan de activiteiten van uw vader en het beschreven conflict dat tot zijn dood en tot uw vlucht zouden hebben geleid.

Ten tweede bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk maken dat u zelf een persoonlijke en actuele vrees zou koesteren ten aanzien van de Taliban. Zo kon u niet duiden wat de Taliban precies van u verwachtten. U verklaarde immers dat u zelf geen lid was van het lokale vredescomité en dat u niet eens op de hoogte was van hun activiteiten (cf. supra), maar gewoon op het land werkte en geen politieke activiteiten had (gehoorverslag CGVS 1, p. 12). Toen u gevraagd werd wat de Taliban dan wel van u zouden kunnen eisen, kon u enkel antwoorden dat zij “in de typische praktijk” personen zoals u brainwashed en inzetten bij zelfmoordaanslagen (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Daar u het Commissariaat-Generaal zelf geen enkel voorbeeld kon geven van recente incidenten in de streek waar u van geboorte tot vertrek zou hebben gewoond (cf. supra) kan er geen geloof worden gehecht aan deze bewering. Het Commissariaat-Generaal merkt verder op dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging in Pakistan wordt ondermijnd door het feit dat u zelf aangaf dat u in Yaka Ghund geen problemen had gekend (gehoorverslag CGVS 2, p. 12) en dat u geen weet had van eventuele problemen voor uw familie in Takht Bhai (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Ook deze vaststellingen tonen aan dat er in uw geval geen sprake is van een persoonlijke en actuele vrees.

Ten slotte deed u geen enkele moeite om de door u aangehaalde feiten te staven met documenten. Zo liet u na om het incident in Lakhar Kaley te ondersteunen met berichten uit de media, hoewel die volgens uw eigen verklaringen zouden moeten bestaan (“het moet nieuws zijn in de kranten, ik weet het niet”, gehoorverslag CGVS 2, p. 16). Van de overlijdensakte van uw vader bezorgde u het CGVS enkel een kopie, hoewel uw moeder het origineel in haar bezit zou hebben (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Zoals eerder bij de identiteitsdocumenten kon u ook hier niet rechtvaardigen waarom u het origineel niet had opgestuurd (cf. supra). Bovendien kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Zo gaat het om een kopie en kopies kunnen steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de opgegeven doodsoorzaak, nl. “Taliban Firing” zeer gesolliciteerd overkomt, vooral daar het hier om een officiële overlijdensakte zou gaan. Deze onwil om uw relaas te staven met documenten wijst op een ernstig gebrek aan medewerking van uw kant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op

grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts voert verzoeker aan “(d)at de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden” en is hij van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen machtsmisbruik heeft begaan, heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging te onderzoeken, een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en “het principe van goede administratie” heeft geschonden, alsmede “het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de

voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over de plaats waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Mohmand Agency, Federally Administered Tribal Areas (FATA) te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Atam Kaley, noch dat u daar geboren en getogen bent. U bent er doorheen uw asielprocedure echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot 21 juli 2015 onafgebroken in het dorp Atam Kaley in Mohmand Agency, FATA verbleven hebt. Er dient daarentegen te worden vastgesteld dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten hebt dan u beweert.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent recente incidenten in Mohmand Agency, en in het bijzonder in de regio Baizai waartoe ook Atam Kaley behoort (gehoorverslag CGVS 17/06/2016, hierna "gehoorverslag 1", p. 3), op te noemen. Het is weinig waarschijnlijk dat u niet op de hoogte zou zijn van de situatie in uw streek omdat uw vader u hierover niets vertelde, zoals u zelf beweerde in het eerste gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 1, p. 21). Van een gezonde jongeman die ondertussen 22 jaar oud is, op het land werkte (gehoorverslag CGVS 1, p. 16) en kon afspreken met zijn vrienden (gehoorverslag CGVS 19/07/2016, hierna "gehoorverslag CGVS 2", p. 3) mag er immers verwacht worden dat hij zich bewust is van wat er in en rond zijn dorp gaande is. Het is bevreemdend vast te stellen dat u in het gehoor op het CGVS steeds opnieuw verwees naar het incident in de school van Lakhar Kaley dat centraal staat in uw relaas, maar dat u zich verder geen enkele concrete gebeurtenis kon herinneren ("ik herinner me geen andere incidenten"; "geen specifiek incident schiet me te binnen", gehoorverslag CGVS 2, p. 8), op één aanval in een onbekend dorp in de regio van Halimzai na (gehoorverslag CGVS 2, p. 4, 9). U meende dat er in uw eigen regio met uitzondering van Lakhar Kaley geen aanslagen op scholen werden uitgevoerd en verklaarde dat er de voorbije jaren geen incidenten hadden plaatsgevonden in uw dorp zelf (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt blijkt echter dat de regio van Baizai al jaren geteisterd wordt door aanslagen (...) (zie de afdruk van de zoekresultaten voor "Baizai" op het South Asian Terrorism Portal die werd toegevoegd aan uw dossier). Het is niet geloofwaardig dat een persoon zoals u geen enkele van deze gewelddadige gebeurtenissen zou kunnen opnoemen in de loop van twee uitgebreide gehoren op het CGVS. Uw zeer beperkte en zelfs onbestaande kennis over recente voorvallen in uw regio doen dan ook vermoeden dat u zich al een aanzienlijke tijd elders hebt gevestigd.

Uw recente afkomst uit Mohmand Agency mag des te meer in vraag gesteld worden doordat u geen enkel identiteitsbewijs van uzelf voorlegt. Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw bewering dat u een identiteitskaart wilde aanvragen, maar er geen in uw bezit had omdat uw vader geen tijd had om u naar het overheidskantoor in Ghalanay te brengen (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Uiteindelijk had u vanaf uw 18e al recht op een identiteitskaart, waardoor het ongeloofwaardig is dat uw vader die blijkens de kopie van zijn eigen identiteitskaart zelf in 2014 nog een nieuwe identiteitskaart liet maken, nooit tijd zou hebben om u te helpen bij de aanvraag van uw eigen identiteitskaart. Deze weinig geloofwaardige verklaring doet dan ook vermoeden dat u uw identiteitskaart achterhoudt, en dit waarschijnlijk daar op uw identiteitskaart recente adresgegevens staan die niet overeenkomen met uw verklaringen maar die eerder het sterke vermoeden van het CGVS dat u uw regio van herkomst al lang geleden verlaten heeft, bevestigen. U bezorgde het Commissariaat-generaal bovendien geen enkel ander document om uw identiteit en herkomst te staven, dit ondanks uw bewering dat uw moeder kort na uw aankomst in België op uw vraag naar het overheidskantoor in Ghalanay zou zijn getrokken voor de overlijdensakte van uw vader (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Van de identiteitsdocumenten van uw ouders bezorgde u ons dan weer enkel kopieën, die op zich weinig tot geen bewijswaarde hebben (zie "Corruptie en documentenfraude" toegevoegd aan uw dossier). Gevraagd waarom u het CGVS geen originelen van de identiteitsdocumenten van uw vader hebt bezorgd, antwoordde u dat uw moeder niet wist hoe ze dit moest opsturen en dat u zelf "dacht dat deze zaken voldoende waren" (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als door het CGVS op de hoogte werd gebracht van uw plicht om uw verklaringen waar mogelijk te staven met originele documenten. Ook uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten wijzen er kortom op dat u uw regio al sinds langere tijd hebt verlaten.

Op het CGVS wekte u ten slotte de zeer sterke indruk dat u al eerder buiten Mohmand Agency was geweest, hoewel u zelf beweerde dat u nog nooit andere plaatsen in Pakistan had bezocht (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Het Commissariaat-generaal stelt met name vast dat u een zekere band heeft met Takht Bhai, gelegen in Mardan in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, de plaats waar uw gezin momenteel bij een ver familielid zou verblijven (gehoorverslag CGVS 1, p. 9). U verklaarde aanvankelijk dat u niet wist waar Takht Bhai precies lag ("Ik heb alleen maar gehoord van deze naam, ik ben er nooit geweest", gehoorverslag CGVS 1, p. 7), maar merkte later in het gehoor plots op dat Mardan en Takht Bhai in dezelfde regio liggen (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). Deze terloopse opmerking toont aan dat u bepaalde informatie tracht achter te houden en doet vermoeden dat u reeds eerder op de plaats in kwestie bent geweest.

Ook het Facebookprofiel dat u ons toonde (gehoorverslag CGVS 1, p. 11) leert ons dat u zeer veel kennissen hebt in Takht Bhai, Mardan en Peshawar (zie afdruk Facebookpagina toegevoegd aan uw dossier). Het is niet plausibel dat u deze mensen zou hebben toegevoegd zonder ze persoonlijk te kennen en dat deze contacten zelfs "automatisch" werden aanvaard (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). Het is evenmin aannemelijk dat u dit profiel rond 2012 in uw eigen streek nl. Atam Kaley zou hebben

aangemaakt (gehoorverslag CGVS 2, p. 3), daar u zelf te kennen gaf dat er in uw regio geen internetverbinding bestaat (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Het CGVS merkt tevens op dat er met het door u opgegeven e-mailadres een tweede Facebookprofiel op uw naam werd gevonden dat als woonplaats Takht Bhai opgeeft (zie afdruk Facebook toegevoegd aan uw dossier). Door te ontkennen dat het om uw profiel gaat kunt u uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien u het e-mailadres zelf had opgeschreven en had bevestigd dat u dit adres gebruikte voor Facebook (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). Ook op basis van de gevonden informatie op internet besluit het Commissariaat-generaal dan ook dat u op het moment van uw vertrek uit Pakistan niet meer in Mohmand Agency leefde.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit het stamgebied Mohmand Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Atam Kaley kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat u tot 21 juli 2015 in Atam Kaley heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in 2015 in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door aangehaalde asielmotieven wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen.

In het gehoor op het CGVS bent u er eerst en vooral niet in geslaagd het profiel van uw vader als voorzitter van het lokale vredescomité aannemelijk te maken. Hoewel uw vader deze functie twee jaar lang zou hebben bekleed, kon u niet duiden wat de precieze taken waren van dit comité ("om vrede aan het dorp te geven", gehoorverslag CGVS 2, p. 7) en gaf u keer op keer vage antwoorden wanneer u gevraagd werd naar concrete voorbeelden en situaties ("als er een lokaal probleem is [...] dan probeert het vredescomité dat op te lossen", gehoorverslag CGVS 2, p. 7, 8). U kon evenmin verhelderen of het comité ooit successen had gekend in de strijd voor vrede ("Het moet wel, ja", gehoorverslag CGVS 2, p. 7) en slaagde er in het bijzonder niet in om situaties los van uw asielrelaas op te roepen ("ik herinner me geen andere incidenten", gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Ook hier is het niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de zeer ingrijpende gebeurtenissen in uw streek doordat u geen nieuws kreeg van uw vader (gehoorverslag CGVS 2, p. 7; cf. supra). U bleek immers wel zonder enig probleem te kunnen vertellen over het incident in Lakhar Kaley dat deel uitmaakt van uw asielrelaas. Gevraagd hoe het komt dat u zoveel details kon geven over deze gebeurtenis, gaf u spontaan twee redenen op: "omdat dit dorp dicht bij ons is, en omdat het het belangrijkste en het laatste incident is" en voegde vervolgens zelfs toe: "Zoals andere dorpingen kreeg ik ook informatie over dit incident" (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Deze opmerkingen over een centraal element in uw asielaanvraag staan in scherp contrast met uw eerdere verklaringen over recente incidenten in uw regio en andere activiteiten van het vredescomité, zaken waarover u het CGVS geen enkele concrete informatie kon bezorgen (cf. supra). Om bovenstaande redenen kan het Commissariaat-Generaal dan ook geen geloof hechten aan de activiteiten van uw vader en het beschreven conflict dat tot zijn dood en tot uw vlucht zouden hebben geleid.

Ten tweede bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk maken dat u zelf een persoonlijke en actuele vrees zou koesteren ten aanzien van de Taliban. Zo kon u niet duiden wat de Taliban precies van u verwachtten. U verklaarde immers dat u zelf geen lid was van het lokale vredescomité en dat u niet eens op de hoogte was van hun activiteiten (cf. supra), maar gewoon op het land werkte en geen politieke activiteiten had (gehoorverslag CGVS 1, p. 12). Toen u gevraagd werd wat de Taliban dan wel van u zouden kunnen eisen, kon u enkel antwoorden dat zij "in de typische praktijk" personen zoals u brainwashed en inzetten bij zelfmoordaanslagen (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Daar u het Commissariaat-Generaal zelf geen enkel voorbeeld kon geven van recente incidenten in de streek waar u van geboorte tot vertrek zou hebben gewoond (cf. supra) kan er geen geloof worden gehecht aan deze bewering. Het Commissariaat-Generaal merkt verder op dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging in Pakistan wordt ondermijnd door het feit dat u zelf aangaf dat u in Yaka Ghund geen problemen had gekend (gehoorverslag CGVS 2, p. 12) en dat u geen weet had van eventuele problemen voor uw familie in Takht Bhai (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Ook deze vaststellingen tonen aan dat er in uw geval geen sprake is van een persoonlijke en actuele vrees.

Ten slotte deed u geen enkele moeite om de door u aangehaalde feiten te staven met documenten. Zo liet u na om het incident in Lakhar Kaley te ondersteunen met berichten uit de media, hoewel die volgens uw eigen verklaringen zouden moeten bestaan ("het moet nieuws zijn in de kranten, ik weet het niet", gehoorverslag CGVS 2, p. 16). Van de overlijdensakte van uw vader bezorgde u het CGVS enkel een kopie, hoewel uw moeder het origineel in haar bezit zou hebben (gehoorverslag CGVS 1, p. 15).

Zoals eerder bij de identiteitsdocumenten kon u ook hier niet rechtvaardigen waarom u het origineel niet had opgestuurd (cf. supra). Bovendien kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Zo gaat het om een kopie en kopies kunnen steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de opgegeven doodsoorzaak, nl. "Taliban Firing" zeer gesolliciteerd overkomt, vooral daar het hier om een officiële overlijdensakte zou gaan. Deze onwil om uw relaas te staven met documenten wijst op een ernstig gebrek aan medewerking van uw kant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfsituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen

elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers theoretische uiteenzetting aangaande de inhoud en interpretatie van de geschonden geachte bepalingen en beginselen is niet bij machte afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar verklaringen afgelegd tijdens beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te betogen dat hij wel degelijk een aantal incidenten heeft vermeld die zich hebben voorgedaan in zijn streek en dat hij ook verteld heeft over het reilen en zeilen wat betreft de veiligheidssituatie aldaar. De Raad stelt vast dat verzoeker behalve het bomincident op een meisjesschool in Lakhar Kaley, dat een centrale plaats inneemt in verzoekers asielrelaas, melding heeft gemaakt van een incident in 2014 waarbij mensen uit de regio van Halimzai de taliban aanvielen waarop de taliban wraak namen en meerdere aanvallen uitvoerden (stuk 8, gehoorverslag, p. 21). Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na te preciseren, en de Raad ziet bijgevolg niet in, welke andere incidenten hij tijdens zijn gehoren zou hebben vermeld. Verzoeker verwees naar het feit dat soms onbekende liken worden aangetroffen in zijn dorp en de omliggende dorpen en gaf een beschrijving van de werkwijze en doelwitten van de taliban, maar bracht zodoende geen elementen aan die het algemene karakter van zijn verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst overstijgen. Het argument dat hij een afdoende verklaring geeft waarom zijn eigen kleine dorpse leefwereld veel minder geïsoleerd werd en derhalve stelt dat er geen scholen en geen veiligheidsdiensten of controleposten zijn, doet geen afbreuk aan zijn onwetendheid.

Dat er zich in verzoekers eigen kleine dorpse leefwereld geen doelwitten zouden bevinden, neemt niet weg dat deze er in de ruimere omgeving klaarblijkelijk wél zijn, gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier met betrekking tot incidenten in de regio Baizai, waartoe ook verzoekers dorp behoort (stuk 16, Landeninformatie, doc. 3). Dat verzoeker, net zoals het grootste deel van de bevolking, afgelegen en verstoken van moderne communicatiemiddelen leefde, vormt geen beletsel voor het hebben van kennis aangaande enkele van de vele veiligheidsincidenten die zich blijkens voormelde objectieve informatie in zijn onmiddellijke leefomgeving hebben voorgedaan en die verzoeker toch vanuit zijn contacten met anderen ter ore moeten zijn gekomen. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij soms naar de dorpen ging gelegen in de omgeving van zijn eigen dorp, kan niet worden aangenomen dat hij een dermate geïsoleerd bestaan leidde dat hij niet op de hoogte kon zijn van gebeurtenissen die zich in zijn regio voordeden (stuk 8, gehoorverslag, p. 4, 5). Dat verzoeker omwille van veiligheidsredenen of overeenkomstig de lokale gebruiken niet zou worden ingelicht over feiten die zijn eigen veiligheid aanbelangen, kan de Raad niet overtuigen. Verzoeker gaf overigens aan dat hij door zijn vader werd ingelicht over voormeld incident in Halimzai. Dat zijn vader verzoeker nooit zou hebben verteld over andere incidenten, waarvan hij desgevallend uit hoofde van zijn functie als voorzitter van een vredescomité of anderszins kennis nam, is niet aannemelijk (stuk 8, gehoorverslag, p. 21). Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat uit niets blijkt dat de incidenten die door voormelde informatie in het administratief dossier gesitueerd worden in FATA (verzoekers voorgehouden provincie van herkomst) plaatsvonden in zijn directe leefomgeving, zijnde de regio Baizai. Het betreft hier immers de resultaten van een zoekopdracht waarvoor het trefwoord ‘Baizai’ werd ingegeven, zodat mag worden verondersteld dat de incidenten in kwestie zich ook daar hebben voorgedaan. Het gegeven dat de opzoeking die verzoeker deed op de site van het European Country of Origin Information Network een beperkter aantal resultaten heeft opgeleverd, is niet van aard afbreuk te doen aan voormelde informatie aanwezig in het administratief dossier. Voor zover wordt aangegeven dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet actueel zou zijn, moet worden opgemerkt dat deze informatie bericht over incidenten in de periode 2009-2016. Verzoeker verduidelijkt niet in welke mate deze informatie niet actueel zou zijn.

In de mate dat verzoeker zijn eigen verantwoordelijkheid voor het niet neerleggen van originele identiteitsdocumenten ontkent waar hij stelt dat hij afhankelijk is van wat hij krijgt en hem niet kan verweten worden dat zijn moeder geen originele documenten opstuurt, toont hij niet aan dat hij zelf redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten te verkrijgen die zijn identiteit en asielrelaas kunnen staven. Dat verzoeker uit een streek komt waar *“het van nature zo is dat men geen contact heeft met een overheid”* en *“(m)en (...) zich van nature onafhankelijk op(stelt) tegenover elke overheid”* is een loze bewering. Verzoeker verklaarde immers dat hij wel degelijk de intentie had een identiteitskaart aan

te vragen, maar dat zijn vader hem niet meenam toen hij naar het overheidskantoor in Ghalanay ging. Bovendien zou verzoekers moeder op zijn vraag naar datzelfde kantoor zijn gegaan om de overlijdensakte van zijn vader aan te vragen en af te halen (stuk 8, gehoorverslag, p. 15). Verzoekers uitleg dat hij gelet op zijn zeer beperkte scholing nooit het belang van originele documenten in het kader van zijn asielaanvraag zou hebben ingezien, is niet afdoende, aangezien hij zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken als door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk werd gewezen op dit belang. Verzoeker gaat eraan voorbij, waar hij erop wijst dat volgens de Raad van State het ontbreken van een begin van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om een weigeringsbeslissing te verantwoorden, dat de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseerde op het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij alleen nog maar gehoord heeft van de plaats Takht Bhai en er nooit is geweest (stuk 8, gehoorverslag, p. 7). Vooreerst is het opvallend dat hoewel verzoeker aanvankelijk niet kan antwoorden op de vraag waar Takht Bhai gelegen is, hij verderop in zijn eerste gehoor aangeeft dat het in dezelfde regio gelegen is als Mardan. Geconfronteerd met het feit dat hij eerder niet kon aangeven waar in Pakistan Takht Bhai gelegen is, nuanceert hij vervolgens zijn antwoord en stelt hij te menen dat het in dezelfde regio is als Mardan (stuk 8, gehoorverslag, p. 17). Verder kan niet worden miskend dat ook verzoekers Facebook-profiel getuigt van een duidelijke link met Takht Bhai. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

"(...) Ook het Facebookprofiel dat u ons toonde (gehoorverslag CGVS 1, p. 11) leert ons dat u zeer veel kennissen hebt in Takht Bhai, Mardan en Peshawar (zie afdruk Facebookpagina toegevoegd aan uw dossier). Het is niet plausibel dat u deze mensen zou hebben toegevoegd zonder ze persoonlijk te kennen en dat deze contacten zelfs "automatisch" werden aanvaard (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). Het is evenmin aannemelijk dat u dit profiel rond 2012 in uw eigen streek nl. Atam Kaley zou hebben aangemaakt (gehoorverslag CGVS 2, p. 3), daar u zelf te kennen gaf dat er in uw regio geen internetverbinding bestaat (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Het CGVS merkt tevens op dat er met het door u opgegeven e-mailadres een tweede Facebookprofiel op uw naam werd gevonden dat als woonplaats Takht Bhai opgeeft (zie afdruk Facebook toegevoegd aan uw dossier). Door te ontkennen dat het om uw profiel gaat kunt u uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien u het e-mailadres zelf had opgeschreven en had bevestigd dat u dit adres gebruikte voor Facebook (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). Ook op basis van de gevonden informatie op internet besluit het Commissariaat-generaal dan ook dat u op het moment van uw vertrek uit Pakistan niet meer in Mohmand Agency leefde. (...)"

Dat een vriend met verzoekers toestemming voor hem een Facebook-profiel zou hebben aangemaakt en zich daarvan in verzoekers naam zou hebben bediend door gegevens in te vullen en contacten toe te voegen totdat verzoeker het in België van hem zou hebben overgenomen, is geheel onlogisch en allerm minst aannemelijk. Door louter te wijzen op het feit dat de reële identiteit van wie zich op Facebook aanmeldt niet gegarandeerd is, zoals blijkt uit het persartikel dat door verzoeker werd gevoegd (stuk 3), of dat de banden tussen personen in de elektronische maatschappij een irreëel karakter hebben, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat niet hij maar iemand anders zijn elektronische identiteit op Facebook heeft beheerd. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat er pas na zijn komst naar België een elektronische band zou zijn ontstaan met het gebied waarheen zijn familieleden zijn gevlucht, nu het volstrekt onlogisch is dat verzoeker de vele contacten uit Takht Bhai, Mardan en Peshawar zou hebben toegevoegd zonder ze persoonlijk te kennen of minstens te hebben ontmoet. Het argument dat nergens uit het dossier blijkt welke van de vrienden zouden zijn aangemaakt tijdens het verblijf in het land van herkomst, is gelet op wat voorafgaat niet relevant.

Ter verklaring van de opvallende vaststelling dat verzoeker wel moeiteloos en in detail kan vertellen over het incident in Lakhar Kaley dat centraal staat in zijn asielrelaas maar nauwelijks concrete informatie kan verstrekken aangaande recente incidenten in zijn regio komt verzoeker niet verder dan hetgeen hij desbetreffend reeds tijdens zijn gehoren heeft verklaard. Het loutere gegeven dat de andere incidenten zich verder weg zouden hebben voorgedaan of dat daarbij personen betrokken waren die niets met verzoekers dorp te maken hebben en dat deze incidenten geen invloed hadden op zijn leven, verklaart niet dat verzoeker of andere dorpelingen daarover niets vernomen zouden hebben. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zijn vader hem uit veiligheidsoverwegingen bepaalde gevoelige informatie aangaande de werking en activiteiten van het lokale vredescomité zou hebben onthouden en tegelijk suggereren dat dit vredescomité niet zoveel zou hebben voorgesteld en buiten het incident in Lakhar Kaley nog slechts van weinig nut is geweest.

Door zonder meer te stellen dat de taliban klaarblijkelijk geoordeeld heeft dat er in verzoekers hoofdelementen aanwezig zijn die aanleiding geven tot vervolging, maakt verzoeker de voorgehouden ontvoering door de taliban geenszins aannemelijk, aangezien niet kan worden ingezien waarom verzoeker een doelwit zou zijn geweest voor de taliban of wat ze van hem zouden verlangen. Bovendien gewaagt verzoeker van een “*typische praktijk*” van de taliban waarbij ze personen zoals hem brainwashen en gebruiken voor zelfmoordaanslagen, maar noemt hij desondanks geen enkel concreet incident gelijkaardig aan wat hem overkomen zou zijn. Over de ontvoering van de zoon van een buur in zijn dorp weet verzoeker niet meer details te verstrekken dan de naam van deze buur, zodat hij dit incident bezwaarlijk kan aanhalen ter illustratie van voormelde “*typische praktijk*” van de taliban. Met het argument dat hij een totaal niet geëduceerde landarbeider is hetgeen het voor hem moeilijker maakt om te gaan releveren wat de taliban concreet met hem zou doen, wordt geen afbreuk gedaan aan het gegeven dat verzoeker het zelf wel heeft over een “*typische praktijk*”.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het feit dat er in zijn streek onbekende lijken worden gevonden of dat hij als oudste zoon in een vaderloos gezin een bijzonder risico loopt om problemen te krijgen om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dat verzoeker over geen verdere informatie beschikt of zijn familie al dan niet nog problemen heeft gekend in Takht Bhai, is niet aannemelijk gelet op zijn verklaring nog contact te hebben gehad met zijn moeder, zelfs nog twee dagen voor het eerste gehoor (stuk 8, gehoorverslag, p. 10, 11). De stelling dat zijn familie hem niet wil verontrusten voor eventuele problemen mede te delen is louter speculatief. De argumenten dat andere gezinsleden doorgaans niet worden aangepakt of in ieder geval veel minder dan de meerderjarige zoon van de vermoorde vader en dat hij niet al te lang in het land van herkomst is gebleven zijn slechts algemene beweringen, die geenszins afbreuk kunnen doen aan het geheel van de voormelde concrete motieven.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde overlijdensakte, is de Raad samen met de verwerende partij van oordeel dat de vermelding “*Taliban Firing*” een gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve afbreuk doet aan de authenticiteit van dit document. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de stukken aanwezig in zijn administratief dossier blijkt dat er een politieel of gerechtelijk onderzoek heeft plaatsgevonden naar de moord op verzoekers vader op basis waarvan desgevallend officieel kon worden vastgesteld dat de taliban hiervoor verantwoordelijk waren. Bovendien legt verzoeker geen originele overlijdensakte neer maar slechts een fotokopie daarvan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In zoverre verzoeker inzake het verkrijgen van originele documenten zijn hoger weergegeven argumenten herhaalt, kan worden verwezen naar hetgeen daaromtrent hoger is uiteengezet. Waar verzoeker stelt dat van hem niet mag worden verwacht dat hij zich tot de vervolgende overheid wendt om documenten te verkrijgen, gaat hij schijnbaar voorbij aan hij volgens zijn eigen verklaringen vreest te worden vervolgd door de taliban en niet door de Pakistaanse autoriteiten.

Verzoekers verwijzing naar beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is *in casu* niet dienstig in de mate dit betrekking heeft op individuele gevallen die geen uitstaans hebben met verzoekers persoonlijke situatie. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij zou nagelaten hebben zijn asielaanvraag te onderzoeken met inachtneming van elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd en die de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker gelet op zijn profiel van laaggeschoolde landbouwer niet gemakkelijk toegang heeft tot kranten of andere media, kan de Raad niet om de vaststelling heen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd met betrekking tot de feiten die zich in zijn land van herkomst zouden hebben voorgedaan en naar aanleiding waarvan hij zou genooddaakt zijn dit te ontvluchten, noch hiertoe enige inspanning heeft geleverd.

Aan verzoekers Pakistaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Mohmand Agency, noch uit een gebied in Pakistan waar, gelet op het willekeurig

geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF